

Slabotno srce

Reci, srce, kaj se bojiš,
reci, srce, kaj trepetaš?
Ali vznemirja visoki te križ,
ali povsod pričujoča laž?
Človek, govori, čemu blediš?
Ali je ječa povod strahu,
in te pretresa, ker ne slediš
v duši, po vesti svojemu Bogu?
Ali te strah je zlobe ljudi
in ne veruješ v lepoto sveta,
ker si tajiš, da nikjer več je ni?
Molči, ah molči! Zaprl bom oči,
da se mi v prsih strast pomiri
kakor jezero sredi gorâ.

Balada

V jesenski tihi čas
prileti brinjevka
na Kras.

Na polju več
nikogar ni,

ona sama
čez gmajno leti,
in samo lovec
ji sledi.

Strel v tišini,
droben curek krvi — —
brinjevka
obleži, obleži...

Pavel Golia: Večernice

I.

Nad reko se vrté pošastne sence
v pojemajoči luči.
Oblaki, beli kakor mleko,
hité, kot da jih muči težka vest
za tuje grehe,
kot da jih žgoča negotovost žene — —
Bolest, zakaj si stisnila
v tej plašni uri brez utehe
plašno srcé samotni nočni ptici?
Moj Bog, kako mi dušo bičajo
sredi brezradostne planjave
njeni žalobni klici!

II.

V daljavi gorijo grebeni gorá
 v plamenih večerne zarje.
 Z valujočimi kodri prijateljic trav
 se veter vedrilec igra
 in skače po tratah in teče čez barje
 k večerni molitvi dolenjskih dobrav.

Pozdravi, o veter vedrilec,
 vinogradnika, brata nam v Kristi,
 ki ob rujnih sokovih
 sanjari zvečer na pristavi
 o dobrih ljudeh, o pravičnih bogovih.
 Oj sokovi, kot deklice — opojni in čisti!

Ponoči pa, bratec nemirni,
 spet poskoči, pohiti
 v revirje povesti in bajk
 basnovitih Gorjancev!

Tam tava slednjo noč v polnočni čas
 duh Janeza Trdine
 in blagoslavlja obéroč
 dolenjske hribe in doline.
 Lahnokrili tovariš, za vse nas poljubi
 sredi stoletnih bukev in hrastov
 častitljivi, nesmrtni lik njegov.

III.

Nad dehtečimi travniki noč se hladí,
 pojoč serenade zaljubljenim pticam,
 ki v gnezdecih toplih imajo se rade.
 Kot tihi puščavniki,
 kot sloki menihi
 molčijo zamaknjeni v mesečnem doli
 samotni topoli,
 nad njimi pa diha lazur zlatooki
 v našo tesno dolino
 svetotajno bližino Neznanca,
 ki ob zvezdnih večerih
 brezšumno v prostranstvih prebira
 ključé vsemira.

In v to molčečo simfonijo
pogrezni dušo in srcê!

Sred božjega mirú boš, miren,
našel še nepoznano pot
ter pojdeš blag, opran in veren
s tiho ubranostjo odtod.

S E R E N I S S I M A

Z G O D O V I N S K I R O M A N — J O Ž E P A H O R

X.

(Nadaljevanje.)

Prešlo je nekaj dni, nekaj jesenskih dni, kakršne ima samo jug. Golja je prejel od Neve vabilo, naj pride k njim, in je komaj čakal določenega dne. Tih ponos se mu je naselil v srcu, odkar je smel kot gost v eno najmogočnejših palač v Benetkah. Obenem pa se je veselil, da bo že spet videl svojo prijateljico. Dolgi, silno dolgi so se mu zdeli dnevi brez nje.

Pri Mocenigovih je bilo vse razsvetljeno, ko je stopil iz gondole in pohitel v prvo nadstropje. Polno gostov je že sedelo v veliki dvorani, kjer so se vrstile zelene igralne mizice. Povsod igralci, povsod majhne skupine, plemiči in plemkinje, ki so igrale z isto strastjo, z istim ognjem kakor moški. Igrala je sama dona Mocenigova, igrala je Neva, igrale so njene prijateljice, igrale so patricijke prvih rodbin Serenissime, rodbine Sanudove, Foscarinijeve, Negropontejeve in drugih.

Ko je prišel Golja, ga je Neva prisrčno sprejela, a se nikakor ni utegnila kaj več razgovarjati ž njim.

«Pozneje se bova kaj pomenila», je dejala ter ga peljala k mizi, kjer so pogrešali igralca; sama pa je odšla naglo spet k svoji skupini, kjer so jo že čakali.

Dasi bi bilo Golji ljubše, če bi mogel kramljati z Nevo, se je vdal in se lotil igre. Vse Benetke so igrale v teh časih — tudi hazardne igre so bile dovoljene ponekod — in igralne mizice so se naselile povsod. Celó v vežo častitljive cerkve sv. Marka so se vrinile.

Edini Mocenigo ni igral ta večer. Povabil je bil toliko gostov radi posebnega namena in je zdaj hodil od mize do mize. Opažoval je igro, bodril goste in sprejemal še vedno nove. Vsakega je osebno pozdravil, ljubeznivo in prijazno, kakor da so mu vsi enako dragi in prijetni.

XLVIII. LETNIK

1928

V. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

VEČERNICE

PAVEL GOLIA

I.

Dan dogoreva
nad morjem in nad mestom.
Mrači se.
Poslednji pesmi ptic odpeva
večer s tajinstvenim šelestom.
Krvavordeče lise na obzorju
prelivajo se v temne tone.
Zdaj zdaj prikliče tihi zvon
na plan neštete legijone zvezd,
blesteči nebosklon,
zamaknjen v svojo majesteto,
ves vztrepetal bo v morju.
In noč povzame spet povest,
nikdar izpeto pesem
o večni sreči in o večnem górnju.

II.

Čuj, bedni bratec, ki nikjer
mirú ne najdeš. Po dobravi
gre vsako noč tak božji mir,
da ti srce in dušo spravi.

Zaúpno pridi o polnôči,
ko noč najglohlja, daleč dan,
in ves trenutku se izrôči,
pobožno se zamakni vanj.

Zaglej se v zvezde! Vse molčijó.
Lesovi, gora, dol — molče.